

LBRIS

We know
books

ADRIAN
TCHAIKOVSKY
COPIII
TIMPULUI

EDIȚIA A II-A

Traducere din limba engleză și note de
GABRIEL STOIAN

ARMADA

CUPRINS

1. FACEREA.....	7
2. PELERINAJUL.....	33
3. RĂZBOI.....	109
4. ILUMINAREA.....	213
5. SCHISMA.....	269
6. ZENIT / NADIR.....	363
7. CIOCNIREA.....	421
8. DIASPORA.....	509
<i>Mulțumiri</i>	513

1. FACEREA

1.1. DOAR UN BUTOI CU MAIMUȚE

In facilitatea Brin 2 nu existau ferestre – rotația însemna că „exteriorul” era în permanență „jos”, sub tălpi, neluat în seamă. Pe ecranele de pe pereți era o ficțiune plăcută, o priveliște compozită a lumii de dedesubt, care ignora rotirea lor constantă, înfățișând planeta ca atârână nemișcată undeva în spațiu: marmura verde trebuia să se asorteze cu cea de acasă, aflată la douăzeci de ani-lumină depărtare. La vremea lui, Pământul fusese verde, însă culorile se mai estompaseră de atunci. Probabil că nici nu fusese vreodată la fel de verde ca această lume minunat concepută, unde până și oceanele sclipeau în culoarea smaraldului datorită fitoplanctonului care menținea echilibrul oxigenului din atmosferă. Cât de delicată și complexă era sarcina de a construi un monument viu, care să rămână în picioare mai multe epoci geologice!

Dincolo de desemnarea sa ca astronom, nu avea un nume oficial, deși în rândul membrilor mai puțin inventivi ai echipajului exista o alegere hotărâtă de a fi numită „Simiana.” Doctorul Avrana Kern a privit planeta și tot ce i-a venit în minte a fost *Lumea lui Kern*. Proiectul ei, visul ei, planeta *ei*. Prima dintre multe altele, a hotărât ea.

Acesta este viitorul. De aici va face omenirea următorul ei mare pas. Aici vom deveni zei.

— Acesta este viitorul, a spus ea cu voce tare.

URBIS

We know

Glasul ei răsună în fiecare centru de audiții al membrilor echipajului, nouăsprezece la număr, deși cincisprezece dintre ei se aflau chiar în centrul de comandă, alături de ea. Nu era adevăratul centru de comandă – axa lipsită de gravitație în jurul căreia se roteau: aceea era pentru energie și prelucrarea datelor, dar și pentru încărcătura pe care o aveau.

— De aici va face omenirea următorul ei mare pas.

În ultimele două zile acest discurs îi răpise mai mult timp decât orice alte amănunte tehnice. A fost cât pe ce să rostească propoziția despre oamenii care vor deveni zei, dar a păstrat-o doar pentru ea. *Mult prea controversată, având în vedere neghiobii din Non Ultra Natura (NUN) care rămăseseră acasă.* Proiecte ca ale ei stârniseră deja suficiente reacții adverse. Ah, conflictele din facțiunile existente la acea dată pe Pământ mergeau mult mai departe: sociale, economice sau, pur și simplu, *noi și ei*, însă Kern reușise să inițieze facilitatea Brin – cu mulți ani în urmă – în ciuda opoziției în creștere. Ideea devenise deja un fel de țap ispășitor pentru grupurile formate în rândul rasei umane. *Niște primate certărețe, toate. Ceea ce contează este progresul. Îndeplinirea potențialului umanității și al tuturor celorlalte forme de viață.* Ea fusese mereu una dintre cele mai aprige adversare ale reacției conservatoare care creștea în rândul teroriștilor din cadrul Non Ultra Natura. *Dacă și-ar putea pune planurile în aplicare, ne-am întoarce toți în peșteri. În copaci.* Scopul principal al civilizației este ca noi să depășim limitele naturii, primitivi mărunți și plicticoși!

— Desigur, ne sprijinim pe umerii altora.

Formularea inițială, cea care exprima modestia științifică acceptată, era „pe umerii giganților“, dar ea nu ajunsese în acea poziție îngenuchind în fața generațiilor din trecut. *Pitici, nenumărați pitici, s-a gândit ea, iar apoi – abia și-a putut reține un chicotit înfiorător – pe umerii maimuțelor.*

La un gând al ei, un ecran-perete și HUD¹-urile din Ochiul Minții lor au afișat schița generală a lui Brin 2 pentru a fi văzută de toți. Dorea să le îndrepte atenția și să îi îndrume să aprecieze cum se cuvine triumful ei – pardon, *al lor*. Așa: indicatorul nucleului central, încercuit de inelul vieții și al științei, era lumea lor în formă de tor. La un capăt al nucleului era umflătura inestetică a Modulului-Santinelă, care urma să fie lăsat să plutească liber pentru a deveni postul de observație cel mai lung și mai singuratic din univers. Capătul opus al indicatorului se lăuda cu Butoiul și Flaconul. Conținutul: maimuțe și, respectiv, viitorul.

— Trebuie să le mulțumesc în mod deosebit echipelor tehnice conduse de doctorii Fallarn și Medi pentru activitatea lor neobosită în domeniul reformatării – și, fără să vrea, a fost pe cale să spună „a lumii lui Kern“ – planetei-subiect aleasă de noi, pentru a asigura un mediu sigur și ocrotitor pentru mărețul nostru proiect.

Desigur, Fallarn și Medi erau de mult în drum spre Pământ și, după încheierea activității de cincisprezece ani, începuseră călătoria de întoarcere de treizeci de ani. Dar asta nu era decât un mod de a pregăti terenul, ca să deschidă calea pentru Kern și visul ei. *Suntem – sunt – tot ce presupune această activitate.*

O călătorie de douăzeci de ani-lumină spre casă. În timp ce treizeci de ani abia se scurg pe Pământ, pentru Fallarn și Medi vor trece doar douăzeci de ani în sicriele lor reci. Pentru ei, călătoria este aproape la fel de rapidă ca viteza luminii. De ce minuni suntem în stare!

Din punctul ei de vedere, motoarele care o propulsau cu o viteză apropiată de cea a luminii nu reprezentau decât niște unelte neinspirate pentru a o mișca printr-un univers pe care biosfera Pământului era pe cale să îl moștenească. *Deoarece umanitatea poate fi mai fragilă decât*

¹ Prescurtare pentru Head-up Display sau bara de stare care îi prezintă utilizatorului informații privind scorul, situația resurselor etc. în timpul jocurilor video.

ne putem închipui, de aceea am aruncat năvodul nostru din ce în ce mai în larg...

Istoria umanității stătea în echilibru pe o muchie de cuțit. În cele din urmă, mileniile de ignoranță, prejudecăți, superstiții și eforturile disperate îi aduseseră în acel punct: omenirea va da naștere unor noi forme de viață, înzestrate cu inteligență, după propria sa imagine. Umanitatea nu va mai rămâne singură.

Chiar și în viitorul neînchipuit de îndepărtat, când Pământul va fi cuprins de flăcări și țărână, va exista o moștenire răspândită dincolo de stele – o specie infinită, în expansiune, alcătuită din vieți de pe Pământ, îndeajuns de diversă pentru a supraviețui, indiferent de noroc, până la dispariția întregului univers și, probabil, și dincolo de asta. *Chiar dacă vom muri, vom trăi prin copiii noștri.*

Să îi lăsăm pe cei din mișcarea NUN să își pună speranțele într-un singur plan și să își predice jalnicul crez al purității și al supremației umane, s-a gândit ea. Noi vom evolua mai repede decât ei. Îi vom lăsa în urmă. Aceasta va fi prima dintre cele peste o mie de lumi cărora le vom da viață.

Pentru că suntem zei și suntem singuri, de aceea vom crea...

Acasă lucrurile mergeau rău, cel puțin așa sugerau imaginile vechi de douăzeci de ani. Avrana trecuse fără nicio patimă peste tulburări sociale, dezbateri încinse, demonstrații și violențe, gândindu-se doar: *Cum de am ajuns atât de departe cu atâția neghiobi în fondul nostru genetic?* Lobby-ul desfășurat de cei din Non Ultra Natura reprezenta doar latura extremistă a unei întregi coaliții de grupări politice umane – conservatoare, filozofice, chiar profund religioase – care constatau progresul, dar afirmau că mai departe nu se putea merge. Erau cei care luptau în continuare din răspuțeri împotriva altor modificări ale genomului uman, împotriva eliminării granițelor ce nu trebuiau depășite de Inteligențele Artificiale (IA-uri) și împotriva unor programe ca ale Avranei.

Și totuși, ei pierd teren.

Terraformarea va continua și în alte locuri. Lumea lui Kern era doar una dintre numeroasele planete care vor beneficia de atenția unor oameni precum Fallarn și Medi, fiind transformate din simple roci chimice, dure – de dimensiuni aproximativ egale cu ale Pământului și situate cam la aceeași distanță de un soare – în ecosisteme echilibrate prin care Kern ar fi putut să se plimbe fără costum spațial, simțind doar un disconfort minor. După eliberarea maimuțelor și după ce Modulul-Santinelă se va desprinde pentru a le monitoriza, atenția ei se va îndrepta spre ceilalți germeni. *Vom semăna universul cu toate minunile Pământului.*

În discursul ei, căruia abia dacă îi acorda importanță, a enumerat o listă de alte nume, ale unor oameni aflați acolo sau acasă. Persoana căreia dorea cu adevărat să îi mulțumească era ea însăși. Luptase pentru acel lucru, longevitatea ei modificată permițându-i să poarte dezbateri de-a lungul câtorva durate de viață umană. Stărnise conflicte în birourile unor finanțatori și în laboratoare, la simpozioane științifice și în cadrul unor emisiuni populare de divertisment doar ca să facă posibil acest lucru.

Eu, eu am reușit acest lucru. Am construit cu mâinile voastre, cu ochii voștri am măsurat, dar mintea din spatele tuturor realizărilor este doar a mea.

A continuat să vorbească așa cum stabilise, cuvintele plictisind-o probabil mai mult decât pe auditori. Adevărații ascultători vor recepționa acel discurs abia peste douăzeci de ani: confirmarea definitivă de acasă privind modul în care aveau să evolueze lucrurile. Mintea ei a luat legătura cu centrul lui Brin 2. *Confirmă sistemele Butoi*, a cerut ea prin legătura cu computerul de control al facilității; era o verificare care în ultima vreme devenise un tic nervos.

În parametri normali, i-a răspuns acesta. Iar ea, dacă cerceta din urmă acel sumar tern, va vedea indicatoarele exacte ale navei de aterizare, starea ei de pregătire, ba chiar și semnele vitale ale celor zece mii de primate

IBPIS | We know

care constituiau încărcătura ei, câțiva aleși care vor moșteni, dacă nu Pământul, măcar acea planetă, indiferent cum va fi ea numită.

Nu contează cum o vor numi *ele*, odată ce nanovirusul ridicat le va conduce îndeajuns de mult pe calea dezvoltării. Biotehnicienii estima-se că doar vreo treizeci sau patruzeci de generații de maimuțe le vor duce la stadiul în care ele ar putea lua legătura cu Modulul-Santinela și cu singurul său ocupant.

Alături de Butoi se afla Flaconul: sistemul de livrare a virusului care va accelera dezvoltarea maimuțelor în direcția dorită – după un secol sau două, ele vor putea merge în două picioare, depășind distanțele fizice și mentale cu care se confruntase umanitatea milioane de ani plini de greutate.

Încă un grup de oameni cărora trebuia să le mulțumească, pentru că ea nu era specialistă în biotehnologie. Văzuse însă planurile și simulările, iar sistemele specializate examinaseră teoria și o exprimaseră succint în termeni pe care doar ea, un geniu în polimatematică, îi putea înțelege. Din câte pricepuse, virusul acela era cu siguranță o realizare impresionantă. Indivizii infectați cu el vor da naștere unor progenituri mutante, care vor suferi o serie de modificări folositoare: o dimensiune și o complexitate sporită a creierului, un corp mai mare pentru a-l găzdui, comportamente mai flexibile, capacități de învățare rapidă... Virusul va recunoaște chiar și infecțiile prezente la alți indivizi din aceeași specie, astfel încât să încurajeze înmulțirea selectivă, astfel încât cele mai bune specimene să dea naștere altora și mai bune. Era vorba de un întreg viitor într-o carapace microscopică, atât de hotărâtă și aproape la fel de inteligentă ca și creaturile pe care le va îmbunătăți. Va interacționa cu genomul-gazdă la un nivel profund, se va replica în celulele sale ca un nou organit, transferându-se în urmașul gazdei până când întreaga specie va fi supusă contaminării benevole. Indiferent cât de multe transformări aveau să sufere maimuțele, acel virus se va adapta la orice genom cu care devenea partener, analizând, modelând

și improvizând indiferent ce moșteneau – până lua naștere ceva care își putea privi creatorii în ochi, înțelegând totul.

Îi convinsese pe cei de acasă descriind felul în care coloniștii vor ajunge la planetă, iar apoi vor coborî din ceruri ca niște zeități pentru a-și cunoaște noul popor. Creatorii nu vor fi întâmpinați de o lume sălbatică și dură, ci de o rasă de slujitori și asistenți evoluati și înzestrați cu inteligență. Asta le spusese celor din sălile de consilii și membrilor de comisii de pe Pământ, dar nu acesta fusese scopul eforturilor ei. Argumentul principal era cel legat de maimuțe și de ceea ce vor deveni ele.

Era unul dintre aspectele care i-a scandalizat cel mai mult pe cei din NUN. Au zbirat că niște biete fiare vor fi transformate în super-ființe. În realitate, ca niște copii răsfățați, ei se răzvrăteau împotriva ideii de a *împărtași*. Doar umanitatea tânjea după atenția exclusivă a universului. La fel ca multe alte proiecte prezentate drept chestiuni politice, elaborarea virusului fusese periclitată de proteste, sabotaje, acte de terorism și crime.

Și totuși, până la urmă, ne ridicăm deasupra propriei naturi josnice, a gândit Kern cu satisfacție. Și, desigur, exista un mic grăunte de adevăr în insultele pe care NUN i le arunca, deoarece ei *nu* îi păsa de coloniști sau de visurile neoimperialiste ale semenilor ei. Ea dorea să creeze o nouă viață, fidelă propriei imagini, cât și umanității. Voia să afle ce ar putea apărea, ce fel de societate, ce capacitate de înțelegere va rezulta după ce maimuțele vor fi lăsate să evolueze în felul lor simiesc... Pentru Avrana Kern *acesta* era prețul, recompensa pentru că își folosea geniul pentru binele rasei umane: acest experiment; acea întrebare planetară *ce-ar fi dacă*. Eforturile ei declanșaseră un șir de lumi terraformate, dar prețul ei era că prima lume născută să fie a *ei*, un cămin pentru oamenii ei nou-creați.

Prin tăcerea ce avea să urmeze și-a dat seama că ajunsese spre finalul discursului, iar acum toată lumea considera că ea doar

URBIS | We know books
 adăuga un suspans inutil unui lucru care nu avea nevoie să fie descris în culori prea sclipitoare.

— Domnule Sering, ești pe poziție? a întrebat ea, folosind un canal deschis, pentru a fi auzită de toți.

Sering era voluntarul, cel pe care îl vor lăsa acolo. Va orbita mulți ani în jurul laboratorului lor de dimensiuni planetare, petrecându-și timpul în somn criogenic până când va sosi momentul să devină mentorul noii rase de primat înzestrate cu rațiune. Aproape că îl invidia, pentru că el va vedea, auzi și trăi lucruri la care nici o altă ființă umană nu avusese acces. El va deveni noul Hanuman, zeul maimuțelor.

Aproape că îl invidia, dar de fapt Kern prefera să plece de acolo pentru a întreprinde alte proiecte. Îi lăsa pe alții să devină zei ai unor lumi izolate. Ea va păși spre stele și va urca în panteon.

— Nu, nu sunt pe poziție.

Din câte se părea, Sering simțea că și el merita un public mai numeros, pentru că transmisese acel mesaj pe canalul general.

Kern a simțit un fior de iritare. *Fizic, nu pot să fac totul singură. Cum de alți oameni nu reușesc să se ridice la standardele impuse de mine exact când trebuie să mă bazez pe ei?*

— Poate ne explici de ce, i s-a adresat ea doar lui Sering.

— Speram să pot spune și eu câteva cuvinte, doctore Kern.

Acesta era ultimul contact cu specia lui pentru că multă vreme nu va mai avea pe nimeni aproape, și-a dat ea seama, astfel că solicitarea era justificată. Dacă făcea o demonstrație convingătoare, atunci ea va fi adăugată legendei create. A pregătit discursul principal, dar, cu toate acestea, a decalat mesajul lui Sering cu câteva secunde în cazul în care el ar fi devenit siropos sau ar fi spus ceva nepotrivit.

— Acesta este un punct de cotitură în istoria umană, a auzit ea vocea lui Sering, de obicei ușor gravă, iar apoi, prin ea, a ajuns la toți ceilalți. Imaginea lui era în HUD-urile Ochiului Minții lor, cu gulerul strălucitorului echipament de protecție de culoare oranj, încheiat până

la bărbie. După cum vă puteți imagina, a trebuit să mă gândesc îndelung și serios înainte de a mă dedica acestei acțiuni. Însă unele lucruri sunt prea importante. Câteodată trebuie doar să faci ce e mai bine, indiferent care ar fi prețul pe care îl vei plăti.

Kern a încuviințat încântată. *Fii o maimuță de treabă și încheie cât mai curând, Sering. Unii dintre noi avem de construit un viitor.*

— Am ajuns atât de departe și, totuși, comitem cele mai vechi erori, a continuat cu încăpățănare Sering. Ne aflăm aici, cu universul în mâini, și, în loc să ne continuăm destinele, complotăm împotriva propriei noastre desuetudini.

Atenția ei a fost distrasă puțin și, până să-și dea seama ce spusese Sering, cuvintele ajunseseră și la urechile membrilor echipajului. Brusc, a auzit un murmur de îngrijorare printre ei și chiar cuvinte rostite simplu, în șoaptă, de cei aflați aproape de ea. Între timp, doctorul Mercian i-a trimis o alertă pe un alt canal: „De ce se află Sering în nucleul motorului?”

Sering nu trebuia să se afle în nucleul motorului cu indicator. Trebuia să fie în Modulul-Santină, gata să se lanseze în orbită și să intre în istorie.

A întrerupt transmisia către echipaj și i-a ordonat furioasă lui Sering să spună ce avea de gând. Pentru câteva momente, avatarul lui s-a uitat la ea, în câmpul vizual, și abia apoi vocea i s-a sincronizat cu imaginea.

— Doctore Kern, trebuie să fii oprită! Tu și cei care îți seamănă – noile tale ființe umane, noile mașini, noile specii. Dacă vei reuși aici, atunci vor urma alte lumi acolo – chiar tu ai spus-o, și știi că ele sunt terraformate chiar acum. *Non Ultra Natura!* „Nimic mai mult decât natura”!

Apelând la jigniri personale, Kern a risipit momente vitale în care l-ar fi putut descuraja, după care el a vorbit din nou.

— Doctore, am întrerupt legătura cu tine. Fă același lucru cu mine dacă vrei, dar deocamdată o să vorbesc și să nu mă mai întrerupi!

LIBRIS

We know

Ea a încercat să preia controlul asupra lui, cercetând prin sistemele computerului de comandă ca să descopere ce făcuse Sering, dar el i-a interzis elegant accesul. Existau sectoare întregi din sistemele facilității care nu apăreau pe schema ei mentală, iar când le-a căutat în computer, acesta a refuzat să confirme existența lor. Niciunul dintre acele sisteme nu reprezentau o prioritate pentru misiunea ei – nici Butoiul, nici Flaconul, nici măcar Modulul-Sentinelă – așadar niciunul dintre ele nu fusese verificat obsesiv în fiecare zi.

Nu puneau în pericol misiunea, dar afectau grav *facilitatea*.

— A deconectat sistemele de siguranță ale reactorului, a anunțat-o Mercian. Ce se petrece? De ce a ajuns tocmai în nucleul motorului?

Alarmă, dar nu panică, ceea ce reprezenta doar un semn de atenționare pentru starea membrilor echipajului.

Este în nucleul motorului deoarece moartea lui va fi instantanee și absolută și, prin urmare, probabil fără dureri, a bănuțit Kern. Spre surprinderea celorlalți, ea începuse deja să se miște. S-a îndreptat spre tunelul de acces care ducea spre pilonul central și subțire al stației, îndepărtându-se de etajul exterior care rămânea „jos” atâta vreme cât ea era aproape de el; urcând în afara aceluia puț gravitațional fals spre acul lung în jurul căruia se roteau toate. A urmat o rafală de mesaje din ce în ce mai îngrijorate. Voci care strigau după ea. Știa că unii dintre ei o vor urma.

Sering continua să vorbească însuflețit.

— Doctore Kern, acesta nu e nici măcar începutul.

În ciuda faptului că se răzvrătise, tonul vocii lui rămăsese necruțător de politicos.

— Întoarcerea acasă cred că a început deja. Întoarcerea acasă probabil că s-a și încheiat. Probabil că peste câțiva ani vei afla că ființelor umane le-au fost redade Pământul și viitorul nostru. Fără maimuțe supraevolute, doctore Kern. Fără computere invincibile. Fără spectacole bizare ale înfățișărilor umane. Vom avea universul pentru noi, așa cum

ne-a fost menit – așa cum a fost mereu destinul nostru. Pe toate coloniile, în sistemul solar și în afara lui, agenții noștri au acționat deja. Vom prelua puterea – cu consimțământul majorității, înțelegi, doctore Kern?

Ea se simțea din ce în ce mai ușoară în timp ce urca spre un „sus” care devenea un „înăuntru.” Știa că ar fi trebuit să îl blesteme pe Sering, dar ce rost avea dacă el nu o va auzi?

Nu era drum prea lung până la starea de imponderabilitate din interiorul gol al indicatorului. A avut de ales: fie să înainteze spre nucleul motorului, unde Sering sigur își luase măsuri că nu va fi deranjat; fie spre exterior. Cât mai departe, în înțelesul cel mai propriu al cuvântului.

Putea trece peste orice făcuse Sering. Avea încredere deplină în superioritatea capacităților ei. Cu toate astea, îi va lua ceva timp. Dacă se arunca pe acolo, în josul indicatorului, spre Sering, spre capcanele și barierele blocate de el, însemna că nu va avea prea mult timp.

— Doctore Kern, dacă cei care ne hotărăsc soarta ne refuză, a continuat vocea aceea respingătoare în urechile ei, atunci vom lupta. Dacă va trebui să smulgem înapoi destinul omenirii, atunci vom lupta.

Abia dacă a înțeles ce spunea acel om, dar a cuprins-o un fior de gheață – nu din cauza pericolului care îi pândeau pe ea și pe Brin 2, ci din cauza a ceea ce spunea despre pământ și colonii. *Un război? Imposibil. Nici măcar dacă membrii NUN...* Însă era adevărat că avuseseră loc câteva incidente – asasinate, tulburări sociale, explozii. Întreaga Bază Europa fusese compromisă. Însă oamenii din NUN stârneau o furtună inevitabilă a destinului evident. Crezuse mereu asta. Astfel de răbufniri reprezentau ultimele chinuri ale subdezvoltaților umanității.

Acum se îndrepta în cealaltă direcție, îndepărtându-se de nucleul motorului, de parcă Brin ar fi avut suficient spațiu în interiorul său ca ea să scape cu viață din explozia ce va urma. Cu toate acestea, era perfect rațională. Știa exact încotro se îndrepta.

În fața ei se afla portalul circular al Modulului-Sentinelă. Doar după ce l-a văzut și-a dat seama că o parte a minții ei – cea pe care

IBDIS | We know

se baza întotdeauna pentru exactitatea calculului mai complexe – înțelesese pe de deplin situația în care se afla și analiza singura cale, redusă, dar posibilă, de salvare.

Acela era locul în care trebuia să se afle Sering. Acea era nava înceată spre viitor, pe care el – într-un timp potrivit – ar fi pilotat-o. A dat ordin ușii să se deschidă și a descoperit ușurată că aceasta – singura parte din echipamentul de care se ocupa Sering – părea să fi fost scutită de modificările făcute de el.

A urmat prima explozie și Kern a crezut că era și ultima. Brin a scrâșnit și s-a cutremurat în jurul ei, dar nucleul motorului a rămas stabil – dovadă faptul că ea însăși nu se dezintegrase. A revenit la agitația dementă a mesajelor disperate, schimbate între membrii echipajului. Sering blocase modulele de salvare. Nu voia ca vreun om să scape de soarta pe care o alesese pentru el. Uitase cumva de Modulul-Santină?

Modulele care explodau îl vor scoate pe Brin 2 de pe traiectorie, propulsându-l fie spre planetă, fie în spațiu. Trebuia să se desprindă de el.

La comanda ei, ușa s-a deschis, iar Butucul-Santină a afișat diagnosticul mecanismului de eliberare. Înăuntru era foarte puțin spațiu, doar sicriul de somn criogenic – *nu te gândeai ca la un sicriu!* – și terminalele sistemelor asociate lui.

Butucul a interogato – nu era persoana potrivită și nici nu purta îmbrăcămintea adecvată pentru un somn criogenic prelungit. *Dar nu am de gând să stau aici secole, ci îndeajuns de mult cât să fiu salvată.* A trecut repede peste comentariile lui, iar în același timp diagnosticele au localizat intervenția lui Sering ori, mai degrabă, au identificat, printr-un proces de eliminare, acele părți ale procesului de eliberare care fuseseră șterse din baza lui de date.

Sunetele de afară i-au sugerat că cea mai bună soluție era să dea comanda de închidere a ușii, iar apoi să blocheze sistemele, astfel încât nimeni din afară să nu o poată deranja.

A urcat în tancul de somn criogenic, iar aproape simultan au început să se audă bătăi în ușă; ceilalți membri ai echipajului ajunseseră la aceeași concluzie ca și ea, dar ceva mai târziu. Le-a blocat mesajele. A blocat și mesajele lui Sering, care cu siguranță nu avea cum să îi spună ceva folositor. Era mai bine să nu trebuiască să păstreze legătura cu oricine ar fi fost afară, exceptând sistemele de control ale Butucului.

Nu avea habar cât timp îi mai rămăsese la dispoziție, dar a acționat cu repeziciunea și atenția care o caracterizau și care o ajutaseră să devină ceea ce era acum. *Ajută-mă să conduc Brin 2 și du-mă în Modulul-Santină. Ce maimuță deșteaptă și blestemată am ajuns să fiu!* Bătăile înfundate deveneau tot mai insistente, dar în acel modul nu încăpea decât o persoană. Întotdeauna fusese lipsită de inimă, dar atunci a descoperit că era și mai nemiloasă, nemaigândindu-se la toate acele nume și chipuri, la colegii ei fideli, pe care ea și Sering îi condamnau acum la un sfârșit exploziv.

De care încă nu am scăpat nici eu, a ținut ea să își reamintească. Iar apoi a reușit: o cale cotită și ascunsă, care evita sistemele-fantomă activate de Sering. Oare o să meargă? Nu avea posibilitatea să facă o probă, dar nici alte soluții. Și nici, probabil, prea mult timp.

Eliberează! a comandat ea Butucului, apoi a spus cu voce tare toate modulele în care era programat să întrebe: „Ești sigură?“, până când ea a simțit că mecanismele din jur se mișcă.

Apoi Butucul i-a cerut să intre în somn criogenic imediat, așa cum fusese planul, dar ea l-a făcut să mai aștepte. În cazul în care căpitanul nu dispărea odată cu nava ei, măcar putea să urmărească distrugerea de la distanță. *Dar de ce distanță ar fi nevoie?*

Până în acel moment primise câteva sute de mesaje care îi solicitau insistent atenția. Fiecare membru al echipajului dorea să discute cu ea, dar ea nu avea ce să le spună niciunuia dintre ei.

Pe de altă parte, Modulul-Santină nu avea ferestre. Dacă ar fi dorit, i s-ar fi putut oferi o prezentare HUD a lui Brin 2, care

disparea în depărtare, în vreme ce mica ei cuvă a vieții pătrundea pe orbita prestabilită.

Apoi a revenit la sistemele lui Brin, la canalele interne de comunicație, amplificate de Butucul Santinei, care i-au transmis instrucțiunea: *Lansează Butoiul!*

S-a întrebat dacă era vorba doar de o sincronizare proastă, dar, gândind retrospectiv, aceea fusese prima și cea mai bine îndeplinită sarcină a lui Sering – îndeajuns de subtilă cât să se substragă tuturor verificărilor ei, deoarece, practic, lansarea Flaconului și a Butoiului nu intrase în atenția ei. *Pe umerii altora*, spusese ea, însă nu se gândise nicio clipă la cei de sub ea, în piramida reușitei. Până și cel mai neînsemnat dintre ei trebuia să accepte să suporte povara, altfel totul avea să se prăbușească.

A văzut racheta nu doar cu ochiul minții, ci și prin floarea apărută scurt în rapoartele prezentate de computerele de pe Brin 2 privind avariile, în timp ce toți colegii și facilitarea ei, dar și Sering-trădătorul și întreaga ei muncă s-au transformat brusc într-un simplu nor de fragmente care s-au dispersat cu rapiditate, o răsuflare fantomatică a atmosferei care se disipa, împreună cu niște rămășițe organice imposibil de identificat.

Corectează cursul și stabilizează-l! Anticipase o undă de șoc, dar Modulul-Santină era deja destul de departe, iar energia și materia lui Brin 2 erau atât de minuscule în comparație cu distanțele existente, încât a fost nevoie doar de o ajustare minoră ca Modul-Santină să rămână pe orbita programată.

Arată-mi! S-a resemnat în legătură imaginea dar, de la acea distanță, nu părea să fie mare lucru. O explozie; o navă minusculă arsă, tot ce mai rămăsese din ideile și prietenii ei.

La ultima analiză, la urma urmei nu fusese vorba decât de un butoi cu maimuțe supraevolute. De la acea distanță, pe fundalul uriaș și

nepăsător al Restului, îi venea greu să spună de ce vreuna dintre acele ființe contaseră cât de puțin.

Semnal de alarmă! a ordonat ea. Asta pentru că oamenii de pe Pământ trebuiau să afle ce se întâmplase. Trebuiau să știe că era cazul să vină și să o ia de acolo, să fie trezită ca Frumoasa Adormită. La urma urmei, ea era doctorul Kern. Reprezenta viitorul omenirii și se afla acolo. Aveau *nevoie* de ea.

Era nevoie de o perioadă de douăzeci de ani pentru ca semnalul ei să ajungă pe Pământ. Și de mult mai mulți ani pentru ca echipele de salvare să ajungă acolo, chiar dacă navele ar fi fost dotate cu cele mai bune motoare pe bază de fuziune, capabile să accelereze până la trei sferturi din viteza luminii. Însă corpul ei fragil va supraviețui îndelungului somn criogenic – ba chiar și mai mult de atât.

Câteva ore mai apoi a văzut și finalul: Butoiul pătrundea în atmosferă.

Nu urma traiectoria planificată, deoarece explozia de pe Brin 2 îl lansase pe o tangentă, astfel încât el abia a evitat să fie aruncat pentru totdeauna în spațiu. Pe termen lung, încărcătura lui nu mai conta. Butoiul a ars, lăsând o dâră ca de meteorit în atmosfera unei lumi înverzite. Într-un fel, gândul la groaza teribilă prin care treceau primatele, în timp ce mureau de spaimă sau arse, a mișcat-o ceva mai mult decât moartea semenilor ei umani. *Iar Sering nu ar susține că asta reprezenta o dovadă că avusese dreptate?*

Din obișnuință, cu o meticulozitate profesională, acum inutilă, a localizat Flaconul, urmărind cum recipientul mai mic se rătăcește prin atmosferă într-un unghi ceva mai bun, livrând încărcătura sa virală unei lumi fără maimuțele cărora le era destinată.

Putem aduce și mai multe maimuțe. Aceasta a fost o mantră curioasă, dar a făcut-o să se simtă mai bine. Virusul care grăbea evoluția avea să reziste milenii. Proiectul putea supraviețui trădării și dispariției creatorilor lui. Se va ocupa personal de asta.

Ascultă schimbarea semnalelor radio. Să mă trezești când le auzi! a ordonat modulului.

Computerul modulului nu s-a arătat prea încântat de asta. Avea nevoie de parametri mai preciși. Kern s-a gândit la toate evenimentele de acasă pentru care ar fi dorit să fie apreciată. Enumerarea lor era totuna cu încercarea de a prezice viitorul.

Atunci, oferă-mi opțiuni!

HUD-ul ei a derulat o serie de posibilități. Computerul modulului era o operă de inginerie complicată, îndeajuns de complexă să mimeze sensibilitatea, chiar dacă nu era chiar a lui.

Încarcă facilitatea! a cerut ea. Nu era cel mai plăcut gând din lume, dar nu spusese mereu cât de ușoară ar fi fost viața dacă ar fi putut organiza lucrurile chiar ea? Modulul putea încărca în el o imagine a conștiinței ei. Deși era o copie imperfectă, ea putea alcătui un compozit Kern-computer ca să poată reacționa la evenimentele externe printr-o simulare a propriei sale aprecieri. A scanat avertismente și notații – o tehnologie mai avansată pe care ei trebuiau să o inventeze. Cu timpul, se anticipa că rețeaua de IA-uri o va încorpora pe Kern cea uploadată, astfel încât compozitul să poată face distincții din ce în ce mai bune. Probabil că rezultatul final va fi ceva mai inteligent și mai competent decât produsul rezultat din combinarea umanului cu mașinăria.

Asta să faci! a dat ea instrucțiune, lăsându-se pe spate și așteptând ca modulul să înceapă scanarea creierului ei. *Numai ca ei să se grăbească să trimită echipa de salvare.*

1.2. MICUȚA ȘI CURAJOASA PĂIANJENIȚĂ-VÂNĂTOR

Ea este Portia, și vânează.

Are opt milimetri lungime, dar este o tigroaică în lumea ei micuță, feroce și vicleană. Ca orice păianjen, are corpul alcătuit din două părți.

În micul ei abdomen sunt plămânii și intestinele. Partea cu capul este dominată de doi ochi uriași, îndreptați spre înainte pentru o vedere binoculară perfectă, pe dedesubtul unei perechi de smocuri minuscule, care formează o coroană ca niște coarne. Nu se vede foarte bine de perișorii cu model întrerupt, în cafeniu și negru. Pentru prădători, pare mai curând o frunză moartă decât o pradă vie.

Așteaptă. Dedesubtul ocelilor¹ ei formidabili, chelicerele ei sunt înconjurate de părți ale gurii, ca niște membre: pedipalpii ei au o culoare uimitor de albă, ca o mustață care tresare. Știința a numit-o *Portia labiata*, ca fiind o specie nevinovată de păianjen-săritor.

Atenția ei este ațintită asupra unui alt păianjen aflat în cuibul lui din pânză. Acesta se numește *Scytodes pallida*, un păianjen cu picioare lungi și cocoșat, dar capabil să scuie o pânză otrăvitoare. Păianjenul *Scytodes* este specializat în a prinde și consuma păianjeni-săritori precum *Portia*.

Portia este specializată în a consuma păianjeni care mănâncă păianjeni, mulți dintre ei fiind mai mari și mai puternici decât ea.

Ochii ei sunt extraordinari. Acuitatea vizuală a unei primat este asigurată de acele discuri de mărimea unei gămlii de ac și de camerele flexibile dinapoia lor, care aduc laolaltă lumea din jurul lor.

Portia nu gândește. Cei șaiszeci de mii de neuroni abia dacă pot alcătui un creier, comparativ cu cei o sută de miliarde de neuroni din creierul unui om. Însă în acel nod minuscul de țesuturi se întâmplă ceva. Ea și-a recunoscut deja dușmanul și știe că scuipatul lui va face ca orice asalt frontal să devină fatal. S-a jucat deja cu marginea pânzei păianjenului *Scytodes*, trimițându-i false indicii tactile de diferite nuanțe, pentru a afla dacă poate fi ademenit. Ținta a tresărit o dată sau de două ori, dar nu s-a lăsat păcălită.

¹ Majoritatea păianjenilor au patru perechi de oceli, ochi simpli.

Asta pot face câteva zeci de mii de neuroni: Portia a încercat de mai multe ori și a dat greș, ghidându-se după cele care demonstau rezultatul cel mai bun, dar acum va acționa în mod diferit.

Ochii ei ageri au examinat ce se află în jurul pânzei, crengile și rămurelele care atârnav deasupra și dedesubtul ei. După o analiză meticuloasă, undeva în micul ei nod de neuroni s-a format o hartă tridimensională, după care a conceput un traseu chinuitor pentru a-l ataca pe Scytodes de deasupra, ca un asasin minuscul. Abordarea nu e perfectă, dar reprezintă cea mai bună soluție pe care o permite mediul, iar fărâma ei de creier a pregătit dinainte totul ca pe un exercițiu teoretic. Abordarea planificată o va scoate din câmpul vizual al prăzii aproape pe tot parcursul deplasării, dar, chiar și atunci când nu o va mai putea vedea, prada va rămâne în mintea ei micuță.

Dacă prada ar fi altceva decât Scytodes, ar aplica o tactică diferită – ori ar experimenta până când va reuși. De obicei, metoda dă roade.

Strămoșii Portiei au făcut astfel de calcule și au luat decizii vreme de milenii, fiecare generație fiind, puțin câte puțin, mai avansată, întrucât cei mai buni vânători sunt cei care se hrănesc bine și depun mai multe ouă.

Deocamdată, cu naturalețe, Portia se pregătește să pornească în căutare, când privirea îi este atrasă de o mișcare.

A sosit și altcineva din specia ei, un mascul. Și el a examinat prada, dar acum privirea lui ascuțită o fixa pe ea.

Indivizii din trecut ai speciei ei ar fi socotit probabil că micul mascul era o masă mai sigură decât Scytodes și ar fi acționat în consecință, dar acum s-a schimbat ceva. Prezența masculului îi vorbește. Este o experiență nouă și complexă. Silueta ghemuită acolo, la capătul celălalt al pânzei, nu este doar irelevantă ca pradă/pereche. Între ei s-a țesut o legătură invizibilă. Ea încă nu înțelege că el este *ceva asemănător ei*, dar capacitatea ei formidabilă de a calcula strategii a căpătat o nouă

dimensiune. A apărut o nouă categorie, care înmulțește de o sută de ori opțiunile pe care le are: *aliat*.

Câteva minute întregi, cei doi păianjeni-vânători își examinează hărțile mentale, în timp ce Scytodes atârână absent între ei. Apoi Portia urmărește masculul cum se furișează puțin pe după marginea pânzei. Așteaptă mutarea ei. Ea nu face nimic. El se mișcă din nou. În cele din urmă, a ajuns în locul în care prezența lui schimbă calculele ei instinctive privind șansele de reușită.

Ea se mișcă pe traseul pe care îl stabilise, târându-se, sărind și coborând pe un fir, și în tot acest timp mintea ei păstrează imaginea acelei lumi tridimensionale și a celorlalți doi păianjeni incluși în ea.

În cele din urmă, ea a ajuns pe poziție deasupra plasei Scytodes-ului, având în ochi imaginea masculului nemișcat. Așteaptă până când el face o mișcare. Acesta se strecoară pe firele de mătase, testând cu precauție echilibrul. Mișcările lui sunt mecanice, repetitive, ca și cum ar fi doar o bucată dintr-o frunză uscată care a alunecat pe pânză. Scytodes face o mișcare, apoi rămâne neclintit. O adiere face pânza să tresară, iar masculul se mișcă mai rapid la adăpostul zgomotului de fond, scos de firele care vibrează.

Brusc, sare și dansează, vorbind limbajul pânzei în termeni siguri și puternici: *Pradă! O pradă aici, care încearcă să scape!*

Scytodes pornește instantaneu, iar Portia atacă, aruncându-se asupra dușmanului și înfigându-și chelicerele în el. Otrava injectată de ea imobilizează rapid păianjenul celălalt. Vânătoarea s-a încheiat.

Imediat apoi, micul mascul revine și cei doi se privesc, încercând să construiască o nouă imagine a lumii lor. Se hrănesc. Ea este mereu pe punctul de a-l izgoni, însă acea nouă dimensiune, acel punct comun o face să nu își scoată chelicerele. El e pradă. *Nu e pradă.*

Mai târziu, pornesc din nou împreună la vânătoare. Formează o echipă bună. Amândoi sunt capabili să atace și să scape din situații din care, dacă ar fi fost pe cont propriu, oricare dintre ei s-ar fi retras.